

til alle de bekymringer, der var dengang, at der ikke er ret mange af dem, der er indfriet. Men bekymringen i Folketinget var så stor på daværende tidspunkt, at man valgte en model, hvorefter man foretrak at lave en rammelovgivning og så styre området i form af bekendtgørelser.

Der var almindelig bred politisk enighed om, at det nok var den bedste løsning, eftersom man ellers kunne komme i den situation, at man sådan fra måned til måned, efterhånden som markedet udviklede sig og erfaringerne blev indhøstet, skulle lave om på lovgivningen.

Nu er der gået 7 år, og ikke en eneste gang er bekendtgørelsen blevet lavet om. Så det tyder ikke på, at den bekymring, der var dengang, har haft noget som helst på sig. Derfor mener vi, at tiden er kommet, hvor man ikke længere skal regulere kasinoområdet med bekendtgørelser, men at vi lige så godt kan få en præcis kasinolovgivning og vel at mærke en kasinolovgivning, som tager højde for de ønsker og de erfaringer, der er blevet indhøstet.

I bemærkningerne til lovforslag nr. L 34 står der under 2.1., at der ikke i høringssvarene er peget på et behov for at foretage grundlæggende ændringer i lovens regler.

Enten har den embedsmand, der har skrevet den tekst, ikke set Dansk Casinoforenings høringssvar af 18. december, eller også tales der simpelt hen mod bedre vidende.

Casinoforeningen har afleveret et høringssvar på adskillige sider med en lang, lang opstilling af alle de problemer, kasinoerne oplever i deres dagligdag. Hvis ikke det er et spørgsmål om at få ændringer i kasinolovgivningen, så ved jeg ikke, hvad det er.

Det første problem, vi oplever i øjeblikket, er det stigende antal såkaldte spilleklubber, hvor folk løser et medlemskort på 10 kr., og derefter kan de spille alt det hasardspil, de vil, på spillemaskiner, oven i købet tit under forhold, hvor de lokale politimyndigheder har mistanke om, at det både er rockermiljøet og alt muligt andet, der står bag.

Derimod er det sådan, at på et spillekasino er mindsteindsatsen 5 kr., vel at mærke for at få ét hjul på spilleautomaten til at køre. Skal man have alle tre til at køre, skal man proppe 15 kr. i pr. gang. Det holder den daglige husholdning ikke til ret længe, og derfor er der alt for mange mennesker, der går i spilleklub frem for at gå i kasino, hvor det foregår under betryggende vilkår.

Så er der spørgsmålet om entreen. Ja, i spilleklubberne køber man et årskort for 10 kr. På kasinoet skal man betale 40 kr., hver gang man kommer. Man må oven i købet ikke engang få udleveret en startjeton, som man gør i andre lande for at få folk interesseret i spillet. Igen har spilleklubberne en fordel.

Så er der spørgsmålet om de såkaldte VLT-maskiner. Tiptstjenesten vil jo gerne opstille VLT-maskiner over hele landet, lige fra små grillbarer til DSB-tog, og jeg ved ikke hvad. Det er vel at mærke maskiner, hvor man for meget små indsatser vil skulle have udbetalt gevinster på helt op til 35.000 kr. Der skal faktisk gøres en stor indsats på et kasino for at få 35.000 kr. ud.

Derfor er det selvfølgelig en fuldstændig urimelig konkurrenceforvridning, at der er alle disse stramme regler for kasinoerne, mens Tiptstjenesten vil have frihed til at stille VLT-maskiner op på snart sagt hvert gadehjørne.

Det er et område, vi er nødt til at se under ét, og ministeren har en grøn betænkning liggende i sin skuffe, og man må stille spørgsmålet: Hvorfor starter man med disse to næsten lige-gyldige ændringer af kasinolovgivningen, når vi har hele spørgsmålet om spilleklubproblematikken, VLT-problematikken osv.? Det bør ses under ét, og derfor kan jeg kun deltage i hr. Arne Melchior's opfordring til, at vi enten venter til efteråret – det kan vi gøre på to måder: enten ved at der kommer et ændringsforslag, eller ved at udvalget i enighed eller i hvert fald med stort flertal afgiver en beretning, så ministeren ikke bliver slæbt for domstolene for at have overtrådt gældende lovgivning – eller også begynder vi at bygge noget af det ind i loven.

Der er jo ting, som kan bygges ind med det samme, bl.a. det problem, som kasinoerne har med, at det, som vi i sin tid troede var en beskeden offentlig opgave, nemlig at føre den daglige kontrol, har udviklet sig til at være en malkemaskine for kommunerne. Et enkelt af kasinoerne betaler 1,2 mio. kr. om året. Så meget er der ingen offentlige embedsmænd, der får udbetalt i løn, i hvert fald ikke på det lønningsniveau, som de folk er. Derfor er det nødvendigt, at der bliver set på de her ting.

Der er så mange problemer for kasinoerne, og i denne tid, hvor de illegale eller halvlegale, eller hvad man vil kalde spilleklubberne, blomstrer, som de gør, er det Folketingets pligt at sørge for, at disse overordentlig respektable steder, som spillekasinoerne jo er, får forhold,